

CHATSØSTRE

Wicca-veninder 1

Af samme forfatter

Skeletter i skabet

Dødsbørn – Skeletter i skabet 1

Blodtåge – Skeletter i skabet 2

Ildfugl – Skeletter i skabet 3

Medaljonen

Den sorte skarabæ – Medaljonen 1

Det blødende sår – Medaljonen 2

Det halve hjerte – Medaljonen 3

Bitchen imellem os

Nicole Boyle Rødtnes

CHATSØSTRE

Wicca-veninder 1

Chatsøstre - Wicca-veninder 1

af Nicole Boyle Rødtnes

Copyright © Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2012

Omslag & illustrationer af Peter Nielsen

Printed in Tallinn by Tallinn Book Printers 2012

ISBN-13: 978-87-92366-93-1

LIX-tal: 23

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Læs mere om forfatteren på www.nicoleboyleroedtnes.blogspot.com

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

www.forlaget-facet.dk

www.facebook.com/forlagetfacet

Indhold

1.	Det brændende papir	7
2.	Dumpet som veninde	13
3.	Frederikkes forræderi	21
4.	Venner	29
5.	Næseblod	40
6.	På biblioteket	51
7.	Pentagrammet	58
8.	Heksens tretten mål	70
9.	Det første ritual	80
10.	Heksetur	92
11.	Læremesteren	105
12.	Total kujon	113
13.	Nået længst	123
14.	Fordeling af lokaler	133
15.	Væltede lys	143
16.	At være ok	150
17.	Bare kig på mig	155
18.	Aflægge ed	168
	Smagsprøve på Wicca-veninder 2	170

Søndag: Solens dag

Guder: Abelone og Jupiter

Farver: gul, orange og guld

Egnet til velstand, venskab og helse

1. Det brændende papir

Frederikke Helene Friis skriver:

Jeg er så nervøs, Mathilde!

Frederikkens sidste besked blinker stadig på skærmen, efter hun er logget af.

Frederikke har været min chatveninde igennem tre år nu. Vi har aldrig mødtes, kun chattet, men nu er hun flyttet til Brønshøj og skal starte på min skole i morgen.

Jeg glæder mig bare så meget! Har talt ned de sidste mange måneder til, at jeg ikke længere skal sidde alene i frikvartererne. Det bliver så fedt at vise alle de andre, at jeg har verdens sejeste veninde!

Men Frederikke glæder sig ikke. Hun har brugt den sidste uge på at være totalt trist og megabange for ikke at falde til. Hendes Facebook-væg er overøset med beskeder fra hendes Odense-venner, der synes, det er forfærdeligt, at hun skal rejse. Og selvom jeg lover, at det bliver helt fantastisk, nu når vi bor så tæt på hinanden, så er det kun en lille trøst, når man som Frederikke er vant til at have tusind venner.

Jeg kigger på Frederikkens besked igen. Jeg vil så gerne

have, at hun bliver glad her. Og måske er der noget mere, jeg kan gøre end bare at følges med hende til skole og hjælpe med lektier.

Jeg skubber kontorstolen ud og lytter lidt ved døren. Mor lader til at være godt opslugt af en tv-krimi. Jeg trækker gardinet for, låser skabslågen op og finder min kasse med hekseting frem. Normalt laver jeg ikke bare sådan lige et ritual. Normalt har jeg talt det hele igennem med Frederikke først, og hun har vist mig på webcam, hvordan jeg skal gøre.

Men nu må jeg prøve selv, vil ikke rigtig spørge hende om hjælp, når det nu er hende, jeg vil lave ritualet for.

Jeg rækker ud efter røgelsesspindene, men stopper mig selv. Vil ikke have, at mor kommer rendende, fordi hun synes, her lugter mærkeligt.

Jeg stiller mit alter op. Det røde lys i midten sammen med det lille messingpentagram, som Frederikke sendte mig til min sidste fødselsdag, så skålene med vand og salt. Jeg sætter fyrfadsllys i en beskyttende cirkel omkring mig.

Okay. Jeg skal lave et *held og lykke*-ritual eller en slags *fald godt til i klassen*-ritual. Jeg kradser lidt i en rest mørklilla neglelak på tommelfingeren og tømmer posen med lys ud på gulvet. Røde, hvide, grønne, gule.

Jeg prøver at huske, hvad Frederikke har lært mig. Det er hende, der ved mest om wicca. Jeg er kun begynder.

Hvid eller lyserød, har hun vist sagt.

Jeg tager hvid. Finder min brandsikre skål frem og kni-

ven, som egentlig er en brevåbner, men som jeg bruger som kniv, indtil jeg kan overtale mor til, at jeg må få en rigtig en.

Jeg stryger en tændstik. Tænder først det røde lys på alteret, så fyrfadsllysene i min cirkel og til sidst det hvide lys foran mig. Da de alle sammen brænder, smider jeg tændstikken ned i skålen. Jeg sætter mig med korslagte ben og fokuserer på flammen i det hvide lys.

Slap af og slip alle tanker, siger Frederikke altid. Man kan kun lave magi, hvis man er rolig.

Det er den her del, jeg synes, er svær. Det der med ikke at tænke det er jeg bare ikke god til.

Jeg tager en dyb indånding. Jeg gør det her for Frederikke, vil gøre hvad som helst for, at hun bliver glad; at hun skal falde til. Jeg tænker på hende, forestiller mig hende på min skole og i min klasse. Forstiller mig hende smile og grine, mens jeg tænker på glæde og varme og venskaber.

Så tager jeg papiret. Bruger et stykke kul, fordi det virker mere hekseagtigt end en blyant, og skriver med store bogstaver: *Frederikke skal falde til i klassen. Hun skal blive rigtig glad for at gå der.*

Jeg folder papiret en enkelt gang.

Slapper af igen, forsøger at sidde helt i ro, selvom det klør på næsen og prikker i fingrene.

Jeg forestiller mig et hvidt, varmt lys stråle ud fra flammen. Tænker på Gudinden og forsøger at mærke hende.

“Kære Gudinde, moder og beskytter

Jeg håber, du til min bøn nu lytter

Lad Frederikke få masser af venner

Blive glad, selvom det kun er mig, hun kender

Gør hende glad, hvad end der sker!”

Jeg antænder papiret og ser flammen blusse op og sluge det. Jeg holder det i hånden, så længe jeg kan, før jeg lader det glide ned i skålen.

Det brænder hurtigt. Det er godt. Det betyder, at mit ønske også vil blive hurtigt opfyldt.

Jeg vender papiret i skålen med kniven, så ilden kan få fat i det hele. Følger hver enkelt centimeter blive ædt op af ilden.

Mor kommer gående ned ad gangen. Jeg kan høre sutskoene glide hen over vores tæpper. Hendes trin river mig ud af roen. Jeg ser mod ilden, der sluger det sidste af papiret.

Hvis hun åbnede døren lige nu, ville jeg ikke ane, hvad jeg skulle sige, hvordan jeg skulle forklare. Man kan ligesom ikke bare sige: Jeg tror på wicca og er heks.

Jeg er allerede halvvejs ved at rejse mig, men mor fortsætter heldigvis forbi ude på gangen og lukker døren ud til toilettet.

Jeg ånder lettet ud, ser mod skålen, hvor ilden sluger det sidste papir. Jeg fugter fingrene med tungen og slukker hurtigt lyset. Først det hvide, så det røde på alteret og til sidst fyrfadsllysene i den beskyttende cirkel.

Så pakker jeg alle tingene væk, og netop som mor trækker ud ude på toilettet, forsvinder de sidste lys ind i skabet.

Jeg sætter mig på sengen, kan mærke det sitre i kroppen. Det gik godt, tror jeg. Og så gjorde jeg det helt uden hjælp.

Det var første trin. Første trin i planen om at få Frederikke til at blive glad for at være i Brønshøj og første lille trin i min udvikling til at blive selvstændig heks.

Mandag: Månens dag

Guder: Selene, Diana, Aradia og Hecate

Farver: hvid, perle, sølvfarvet og violet

Egnet til healing, viden og psykisk udvikling

2. Dumpet som veninde

Fuck. Fuck. Fuck. Det sker bare ikke! Klokken er 09.15, og jeg har dumpet den allerførste venindetest!

Jeg hiver mobilen frem. Tre sms'er, alle sammen fra Frederikke, alle den samme besked:

Hvor er du? Skulle vi ikke mødes?

Lort! Af alle dage jeg kunne sove over mig ... Netop som jeg springer ud af sengen, knaser noget under min fod. Tændstiksæsken. Jeg glemte at lægge den på plads i går.

Suk. Hvordan kan det ritual overhovedet have hjulpet, når jeg nu har sovet over mig?

I køkkenet ligger der en besked fra mor. Hun havde morgenvagt i dag, så hun tog af sted allerede klokken lidt i fem. Med hurtige, sjuskede bogstaver har hun skrevet:

Godmorgen skat!

Ha' en rigtig god dag.

Jeg er hjemme ca. kl. 17.30. Bare spis brød og kiks.

Kys mor

Jeg smører hurtigt en nutellamad, mens jeg sms'er Frederikke.

Undskyld! Undskyld! Undskyld!

Jeg sov over mig. Jeg er på vej.

Hold ud så længe. Ses, Mathilde.

Jeg stirrer på uret. Jeg når nok lige ind i det lille frikvarter. Bare hun ikke er sur ... Jeg ville være blevet vildt sur! Men jeg håber ikke, at hun er sur. Aner ikke, hvordan hun er, når hun er sur. Vi har ligesom aldrig været uvenner før.

Det er første gang, jeg skal mødes med Frederikke i dag. Vi lærte hinanden at kende på et hekseforum på nettet, og så begyndte vi at chatte. Vi blev mere end venner, chatsøstre kaldte hun os en gang.

Men hun boede i Odense og jeg i Brønshøj, så vi mødtes ikke, skrev bare sammen, og det var egentlig også fint nok. Vi kunne fortælle *alt* om alle, bagtale alle, uden det gjorde noget, for Frederikke kendte jo ikke dem fra min klasse.

Og så skete det lige pludselig. Frederikke skulle flytte til Brønshøj og starte i min klasse. Det kunne ikke være bedre, men så lykkedes det mig at fucke det op allerede første dag!

Jeg kan gå til skole, og i dag løber jeg, selvom jeg egentlig ikke bryder mig specielt meget om at løbe.

Skoletasken klasker mod min ryg, og alle bøgerne bliver

kastet rundt. Jeg kan se skolen nu, når porten og svinger ind i gården.

De små leger hop over bolden, og ud fra gårdvagtens næsten fulde kaffekop kan jeg se, at frikvarteret kun lige er begyndt.

Ok. Jeg har misset to timer og starten af et frikvarter. Måske er det ikke helt katastrofe. Måske har hun klaret det fint.

Jeg skynder mig op ad trapperne. Døren ind til klassen står på klem. Pils grin giver mig gåsehud på armene. Bare det ikke er Frederikke, hun griner af. Frederikke vil aldrig tilgive mig, hvis jeg har ladet hende blive tromlet ned af klassens dronning allerede den første dag.

Jeg skubber døren til klasseværelset op, og tankerne går i hak. Jeg står og glori i et par sekunder, indtil jeg forstår, hvad det er, jeg ser.

Det er Frederikke. Hun sidder ved siden af Pil. Og Pil griner ikke af hende, men med hende ...

“Nej, jeg ser ikke min mor så tit, men sådan er det jo. Hun er i Paris, arbejder med top-designere. Det er bare det coolste job på jorden.” Pil kaster med det lange, lyse hår på den der seje måde, der viser alle, at hun er dronningen, og at vi andre kun kan drømme om at blive så smukke som hende.

Jeg tager en dyb indånding og går forbi dem hen til min plads.

Frederikke ser op. Jeg fanger hendes blik.

“Hej Mathilde,” siger hun og sender et jordskælv gennem lokalet.

“Hej,” mumler jeg.

“Kender du Mathilde? Taber-Mat...” Pil stopper sig selv, mens hun overvejer, hvordan hun skal takle den uventede udfordring.

“Ja, vi har chattet sammen.” Jeg smider skoletasken og sætter mig på min sædvanlige plads.

Pil bider sig i læben. Hun troede sikkert, den nye pige skulle være en cool tilføjelse til hendes vennekreds, men nu er hun splittet, for hvordan kan hun være venner med en, der er venner med mig?

Frederikke fornemmer den trykkede stemning og skyn-der sig at spørge ind til Pil igen.

“Hvad arbejder din mor på lige nu?” Frederikke lyder alt for interesseret, alt for venlig og sød.

Jeg vil gerne sige noget, bryde ind i deres samtale og rive Frederikke væk, men Pil er omringet af sine løvinder, og hvis jeg krydser den usynlige grænse, falder der hug.

“Hun er lige blevet færdig med forårsprogrammet ...” begynder Pil, og Frederikke skal til at sige noget mere, men Pil fortsætter. “Ja, ja, jeg ved det; det er kun september, men altså de skal jo være i god tid. Sådan er det i modebranchen; man skal være en sæson foran.”

“Har hun sagt noget om, hvad der bliver det nyeste nye i foråret?” Prinsesse Victoria bryder ind.

Jeg kan ikke undgå at bemærke, at hun sidder langt væk.

Der er hele to løvinder mellem hende og Pil. Det er usædvanligt.

“Det er stadig hemmeligt, men det er ikke grøn, hvis det er det, du satser på,” siger Pil og himler med øjnene.

Victoria bider tænderne sammen, mens de andre fniser.

Okay, der er helt klart sket noget. Pil plejer ikke at bide ad Victoria. De plejer at være hjerteveninder.

Victoria piller lidt ved den nu bandlyste, grønne bluse.

Frederikkens blik zigzagger mellem pigerne.

Jeg fanger det og nikker mod døren. Hun forstår hentydningen og siger:

“Jeg går lige på toilettet.”

Jeg rejser mig før hende. Vi når ti skridt væk fra døråbningen, inden hun spørger.

“Hvor var du i morges?”

Jeg kan næsten høre skuffelsen i hendes stemme. Nu gælder det om at være rolig og ikke vise, hvor skide bange jeg er for at miste hende som ven. Bare rolig og fattet. Det var en fejl, det kan ske for alle.

“Jeg sov over mig. Fik du ik’ min sms?”

“Jeg har ik’ tjekket. Vi har jo haft time.”

Der er stille lidt. Det er underligt at se på hende, som om hun ikke ligner sig selv, og det gør hun jo alligevel. Jeg har bare aldrig set hende i RL før. Det er noget helt andet at se hende stå her foran mig end på webcammet.

“Men undskyld altså, det var ik’ meningen ...” begynder jeg. Det lyder dumt og kluntet. Jeg hader at undskylde

mundtligt. Det er så meget lettere på chatten.

“Det går nok ... Folk har været søde, især Pil. Hun ...”

“Hun er nok det mest forfærdelige menneske på denne jord!” Jeg sænker stemmen, og vi går et par skridt længere væk fra døren.

“Hvorfor siger du det?”

“Det er da dronningen. Hvem troede du ellers, det var?”

Pil er klassens dronning. Min ærkefjende siden 2. klasse. Jeg er lidt skuffet over, at Frederikke ikke vidste det. Jeg har jo fortalt hende om klassen. Har hun ikke læst alt det Pil-brok, jeg er kommet med de sidste tre år? Men okay, jeg har jo selvfølgelig mest kaldt hende dronningen.

“Det ved jeg ikke. Jeg synes bare ...” Hun lyder usikker, og jeg burde bakke ud, men det er Pil for helvede. Pil, der nægtede at invitere mig til sin 10-års-fødselsdag, og da hendes far tvang hende, så gav hun mig en forkert dato, så jeg dukkede op en dag senere end alle de andre. Det var bare så strengt, og så scorede hun selvfølgelig gaven, inden hun sendte mig hjem. Men det kan jeg ikke fortælle Frederikke, i hvert fald ikke nu. Jeg må hellere bruge et mere nutidigt eksempel.

“Det er fordi, du ikke kender hende. Så du ikke, hvordan hun kvaste Prinsessen?”

“Prinsessen? Mathilde, jeg kan ikke huske dine koder. Kan du ikke sige deres navne?”

Hun lyder irriteret. Det er nok på grund af i morges. Det handler slet ikke om Pil. Var det fordi, jeg ikke sagde und-

skyld godt nok? Jeg er så dum til sådan noget venne-noget, ikke som Frederikke. Hun havde flere hundrede venner i Odense. Det er et mirakel, hun overhovedet havde tid til at chatte med mig.

“Victoria, du ved, den rødhårede pige, der ikke længere må gå i grønt!” siger jeg og beholder den skarpe tone. Må ikke vise, hvor usikker jeg er. Så synes hun bare, jeg er en taber, ligesom alle de andre gør.

“Ja, okay, det var måske lidt strengt,” mumler Frederikke.

“Lidt? Det var bare superledt, men du er ny, og hun er god til at indsmigre sig. Jeg giver det en måned, så hader du ...”

“Vær nu ikke så hård, Mathilde.”

“Det er jeg heller ikke. Det er bare, da jeg lavede ritualet, for at du skulle falde godt til og få venner i klassen, var det altså ikke Pil, jeg ...”

Hun afbryder mig.

“Lavede du et ritual for mig?” Hun hvisker. Er altid lidt forsigtig, når det kommer til wicca.

“Ja, du virkede nervøs. Jeg ville gerne have ...” Jeg går i stå. Det føles så akavet, men hun smiler, så jeg ved, hun sætter pris på det. Jeg fortsætter: “Hør, i næste time skal vi tale om projektopgaven, som starter i denne uge ...” Klokken afbryder mig.

“Vi må hellere ...” Frederikke nikker i retning af klasseværelset.

“Det er Diana. Hun kommer aldrig til tiden. Men projektet altså ... Jeg tænkte, at du og jeg kunne skrive om wicca?” Jeg har tænkt over det længe, lige siden Diana første gang nævnte, at vi skulle lave vores første projektopgave. Det er sådan en øve-projektopgave, der skal gøre os klar til den store i 9. klasse, og wicca er bare så oplagt som emne. Vi interesserer os begge for det, og mon ikke en naturreligion kan accepteres som emne af Diana?

“Wicca?” Frederikke tøver. “Det ved jeg ikke. Jeg troede, det var noget, vi sådan holdt for os selv.”

Det er typisk Frederikke. Hun er så bange for, at nogen skal tro, hun er sær, men det er jo ikke, fordi jeg vil lave et banner, hvor der står: *Vi er hekse*. Jeg er jo ikke idiot. Jeg har været hende den sære siden 3. klasse; jeg har ikke tænkt mig at gøre det værre.

“Vi siger jo ikke, at vi tror på det. Vi laver bare et projekt om det, ik’?”

Hun når ikke at svare, før jeg får øje på Diana, og vi skynder os ind i klassen igen.

3. Frederikkens forræderi

Knap er vi trådt ind i klassen, før Pil kalder.

“Du kan sidde ved siden af mig, Frederikke, der er en ledig plads.”

Frederikke sender mig et undskyldende blik, men går hen til Pil.

Hvad skete der lige? Dronningen må have gang i et eller andet spil. Jeg havde ikke troet, at hun ville gide Frederikke, efter at hun hørte, at jeg kendte hende, men jeg tog fejl. Tværtimod har Pil placeret hende ved siden af sig, på den plads der ellers altid har været Prinsesse Victorias.

Diana starter timen med at udsætte Frederikke for en afhøring om hendes gamle skole.

“Nu må I alle sammen tage godt imod Frederikke,” siger Diana, da hun er færdig med at udspørge hende. “Hvem af jer har lyst til at vise Frederikke rundt på skolen i dag?”

“Det skal jeg nok!” siger Pil, inden jeg overhovedet når at række hånden op.

“Det var godt, Pil,” siger Diana, og Pil lægger armen omkring Frederikke, som var de allerede bedste veninder.

Jeg skuler. Pil skal bare holde sig langt væk fra Frederikke. Frederikke er *min* ven, min eneste ven, og hende er

der ikke nogen, der skal stjæle.

Jeg er ikke den eneste, der skuler til Pil. Victoria, der sidder skråt over for mig, skuler også. Victoria sidder alene ved sit bord. Mon hun har siddet alene hele dagen? De andre piger har åbenbart valgt pladsen fra for at vise, at de støtter Pils udelukkelse af Victoria. Hvad går det ud på?

Jeg plejer at være meget godt inde i pigekonflikterne i klassen, men det her er jeg gået glip af. Det må være sket i weekenden.

“Du får en lidt hård start, Frederikke,” fortsætter Diana, “For i dag skal vi begynde på vores øve-projekt opgave. I de næste to uger skal I arbejde med et tværfagligt projekt i dansk, engelsk, historie og billedkunst. I skal lave det to og to ...” Diana stopper, da Karen rækker hånden op.

“Skal det være to og to, eller kan man godt være tre?” Karen, løvinde nummer tre, spørger altid om det, når vi skal lave gruppearbejde. Det er fordi, hun ved, at når de kun skal være to, så er Victoria og Pil sammen, og hun er nødt til at være sammen med Ina. Ina er løvinde nummer fire. Hun er ikke blandt inderkredsen af løvinderne og er skiftevis inde eller ude af gruppen alt efter Pils humør.

“Nej, det skal være to og to.” Diana kigger først på Karen, men skæver så over til mig. Normalt ville jeg også sidde med hånden oppe, klar til at spørge, om jeg måtte arbejde alene.

Men ikke denne gang. Nej, denne gang skal jeg for første gang arbejde sammen med en, jeg gider, og som gider

mig. Jeg ser hen på Frederikke og smiler.

Det går op for Diana, at jeg ikke har tænkt mig at spørge, og hun fortsætter.

“Vi har valgt, at temaet for projektopgaven skal være livsstil, og I skal indarbejde alle fagene i jeres fremlæggelse. Jeres opgave skal altså indeholde en historisk del, og I skal læse mindst to tekster på engelsk som baggrund for opgaven. Derudover skal I i forbindelse med billedkunst arbejde på at lave en grafisk præsentation af emnet, som I også skal bruge, når I fremlægger. Det kan være plancher, kollager, PowerPoint eller noget helt andet. I må meget gerne være kreative!”

Diana afsøger rummet for spørgsmål. Der er ingen, så hun fortsætter.

“Jeres fremlæggelse skal vare tyve minutter, hvor I giver klassen et kendskab til jeres emne.”

Nogle af drengene er begyndt at blive urolige bagerst i klassen, så Diana stopper kort og sender dem et koldt blik, før hun igen tager ordet.

“Jeg og de andre lærere har bestemt, at I vil få karakterer for jeres fremlæggelse.”

Hendes ord får alle pigerne til at begynde at hviske sammen. Karakterer! Det har Pil og løvinderne tigget om i over et år, hvor de har måttet nøjes med at sammenligne udtalelser og diskuteret, om det er bedst at være en “god” eller “udmærket” elev.

I min klasse er det stræberne, der styrer. Det er vist ikke

helt normalt. I Frederikkes klasse i Odense var man vist lidt af en nørd, hvis man gik op i lektier, men sådan er det ikke her, i hvert fald ikke blandt pigerne.

“Nu får I ti minutter til at tale med jeres sidemand om, hvilke idéer I har,” fortsætter Diana.

De andre vender sig mod deres sidemænd og begynder at fortælle, men jeg har ingen makker, sidder alene ved mit bord. Det samme gør Victoria. I et par minutter holder vi en tavs magtkamp om, hvem der rejser sig og går over til den anden. Victoria taber og rejser sig. Hun sætter sig på den tomme plads ved min side.

“Nå, har du så tænkt på noget?” spørger hun, mens hun skæver over til Pil og Frederikke.

Pil er i gang med at fortælle Frederikke om sit modeprojekt. Så vidt jeg kan høre, handler det vist mere om, hvor sej hendes mor er.

“Jeg vil arbejde med wicca,” siger jeg bare

“Med hvad?” Hun lyder overrasket. De fleste i klassen tror, jeg er tungnem, fordi jeg ikke siger så meget i timerne, men jeg er ikke dum, i hvert fald ikke længere. Jeg var dum i tredje og blev smidt i hjælpeklasse fire timer om ugen. Før hjælpeklassen gik det ok med de andre piger, men efter hjælpeklassen var det, som om jeg kom fra en anden planet.

“Det er en natur-religion,” uddyber jeg.

“Sådan noget med indianere?”

“Nej, hekse.”

Hun himler med øjnene, som om hun tror, jeg lukker lort ud.

Jeg kigger hen på Frederikke. Pil taler stadig om mode, og Frederikke nikker bare og smiler.

Dianas blik suser rundt i klassen, og jeg skynder mig at spørge til Victorias idéer for at undgå et Diana-angreb.

“Jeg regner med at lave mode sammen med Pil.”

“Aha,” siger jeg bare, gider ikke spørge mere ind. I det store frikvarter kommer jeg alligevel ikke til at høre om andet, når Pil skal blære sig med, at de har det sejeste projekt.

“Nå, jamen så er vi vel færdige?” Victoria er parat til at flygte tilbage til sin plads. Hun må jo hellere skynde sig væk, inden min taberstilling smitter, men Victoria når ikke at rejse sig, fordi Diana beder om ro.

“Nu vil jeg gerne høre jeres idéer, så vi kan få sammen-sat nogle grupper. Hvem har lyst til at lægge ud?”

Pils hånd skyder i vejret.

“Ja, Frederikke og jeg vil gerne arbejde med mode ...” Hun fortsætter længe derefter, rabler løs om sin mor, men jeg hører ikke efter mere. Min verden lukker ned. Der er systemfejl, tekniske problemer.

Jeg stirrer på Frederikke. Hun åbner og lukker munden et par gange.

Hvad er det lige, hun har gang i? Helt ærlig. Godt nok glemte jeg hende i morges, men jeg har sagt undskyld, og ... og ... det gør man bare ikke! Det er totalt forræderi! Jeg

stirrer ned i bordpladen fyldt med udtværede blyantsstreger.

Ikke tude, Mathilde, siger jeg til mig selv. *Du tuder ikke her foran alle de andre.*

De andre grupper begynder at blive dannet. Der er yoga, fodbold, heste, musik, karate, kærester og alt muligt andet, der mere eller mindre hører under livsstil.

Så er det slut med frivillige hænder. Diana udplukker tilfældige og sammensætter grupperne med mere eller mindre tvang.

“Hvad med dig, Mathilde?”

Tiden er udløbet. Jeg bider mig i læben og tvinger hjer-
nen til at genstarte.

“Jeg vil gerne arbejde med naturreligionen wicca.”

“Kan du fortælle lidt mere om det?” spørger Diana.

Jeg synker, men fortsætter. “Det er en religion, der går ud på, at der findes guder og gudinder i naturen.”

“Det lyder vel nok spændende,” siger Diana. “Er der nogen, der kunne tænke sig at arbejde sammen med Mathilde?”

De få, der ikke allerede er tvunget ind i en gruppe, forsøger at gøre sig usynlige, mens dem, der er i grupper, fniser.

Jeg stirrer på Frederikke. Hvis hun har bare den mindste smule medfølelse, vil hun gøre noget nu, sige noget nu, så hun kan redde projektugen, men hun siger intet, og nu skal Diana tvinge en eller anden. Det er så pinligt, så ydmygende.

“Hvad med dig Victoria? Vil du ikke arbejde sammen med Mathilde?”

Det giver et sæt i Victoria.

“Øh, altså jeg ville gerne arbejde med mode,” mumler hun og ser bedende på Pil.

Pil lader, som om hun ikke ser det, og hvisker noget til Frederikke.

“Vi har allerede en gruppe om mode, så det går ikke. Jeg synes, du i stedet skal arbejde sammen med Mathilde. Jeg er sikker på, I kan få lavet noget godt,” siger Diana.

“Men jeg gider altså ikke være sammen med Taber-Mat...” Victoria bliver afbrudt af et vredt blik fra Diana.

“Jeg vil også hellere arbejde alene!” skynder jeg mig at tilføje. Jeg vil ikke være sammen med Eks-prinsessen. Af alle dårlige partnere ... Victoria er jo næsten lige så slem som Pil!

“I skal være i grupper af to, det har jeg jo sagt. Nu ikke mere pjat, du og Victoria arbejder sammen om wicca,” siger hun og låser gruppen fast.

“Nedtur,” hvisker Karen til Victoria og himler med øjnene ad mig.

Jeg borer neglene ned i håndfladerne og hader Frederikke. Hvordan kan så meget gå galt på en dag? I går var Frederikke og jeg bedste venner, og i dag forråder hun mig!

Vreden holder kun et par minutter. Det er jo Frederikke, den eneste der nogensinde har gidet mig, den eneste der nogensinde har lyttet og haft tid. Det er min skyld det

her. Hvis bare jeg ikke havde fucket op i morges ...

Diana fortsætter med at få de sidste par grupper på plads. Jeg finder en blok frem og tegner små, sorte monstre.

Diana uddeler papirer. Vi skal lave undrespørgsmål om vores emne.

Undrespørgsmål 1: Hvorfor svigter venner hinanden?

Undrespørgsmål 2: Hvorfor vinder Pil altid?

Undrespørgsmål 3: Er man født som taber, eller er det noget, man udvikler sig til?